

for at holde den historiske Traad ved lige, saa den aldrig blev klippet over. Der kom en Betænkning fra Udvalget i Foraaret 1918, og jeg tror, det havde sin Betydning, at i dette Udvalg sad Holger Rørdam, det radikale Medlem, som havde været Medlem af Kommissionen. Denne Betænkning sluttede her et Flertal af Socialdemokrater og Radikale sig til at søge gennemført; men Venstre og Højre vilde ikke paa det Tidspunkt være med. I 1919 fremsatte saa daværende Minister Stauning sit Forslag om en Invalididentelov og daværende Indenrigsminister Ove Rode sit Forslag om en Aldersrentelov, væsentlig hvilende paa de samme Principper, hvorpaa vort Forslag af 1917 og det af Mindretallet i den store Kommission stillede Forslag hvilede, men udarbejdet og omformet ikke saa lidt — nu havde de jo Administrationen til deres Hjælp. Det var ogsaa et Forslag, der, som det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange sagde, vel havde faste Takster, men det var faste Minimaltakster. Man kan derfor ikke uden videre sammenligne de Takster, der her er foreslaet, med de Minimaltakster, som fandtes i Indenrigsminister Rodes Lovforslag og i vort Forslag fra 1917, thi de er væsentlig forskellige. Minimaltakster er det mindste, der maa ydes, det, som de bedst stillede kan nøjes med; men der kan ydes Tillæg fra Kommunerne efter Graden af Mangel paa Arbejdsevne og efter den Fattigdom, de paagældende er i. Der kan ydes forøg t Hjælp efter den Alder, de naar op til, o. s. v. Det gør en væsentlig Forskel. — Det Stauningske og det Rodeske Forslag blev ikke gennemført, for henad Foraaret 1920 fik vi de Begivenheder, som vi alle erindrer, og som pludselig afbrød hele Lovgivningsarbejdet. Men en Beretning kom der fra Udvalget, hvis Flertal erklærede, at det principielt var Tilhænger deraf.

Saa kom i Fjor Indenrigsminister Sigurd Bergs Invalididentelovforslag. Trods Mangel støttede vi det fra vor Side, og det lykkedes at faa det gennemført. Der er et Punkt, jeg her vil pege paa, det er, at den Bergske Lov satte Grænsen for Indtrædelsen af Invalididenten til 62 Aar. Der er ingen Tvivl om, og det fremgaar i øvrigt ogsaa af Forhandlingerne, saa vidt jeg husker af Salen, men i hvert Fald i Udvalget, at den daværende Indenrigsminister tænkte sig, at den Aldersrentelov, som han bebudede til det kommende Aar, vilde holde sig til de 62 Aar. Det var endda for højt et Tal efter vor Mening, men det var unægtelig den samme Alder, som Berg og Hørup i

sin Tid havde foreslaet; der var historisk Tradition derfor.

Nu gaar den højtærede Indenrigsminister meget videre, idet han gaar op til det 65de Aar. Men før jeg nævner det, vil jeg vende lidt tilbage til Bekostningen. Naar man gaar til faste Takster og gennemfører det Princip saa rent og klart som her, maa Forudsætningen være, at man giver en rundelig Aldershjælp. Det er en nødvendig Konsekvens af dette Princip. Jeg overser ikke, hvad Venstres Ordfører nys omtalte, at der i § 1 er aabnet en Ventil, idet en Kommune kan yde en gammel fra det 60de til det 65de Aar en Aldersrente; men det er udtrykkelig fastsat som en Undtagelse, og det skal sikkert kun være en Undtagelse. Jeg overser heller ikke, at indtil det 62de Aar har man Invalididenten, og fra 62 til 65 Aar vil en gammel, hvis Arbejdsevne er nedsat til $\frac{1}{3}$ eller derunder, kunne faa Invalididenten. Men saa er der jo alle de andre, hvis Arbejdskraft ikke lægevidenskabeligt kan konstateres at være nedsat til $\frac{1}{3}$ eller derunder, dem gøres der intet for her. Jeg overser heller ikke, hvad Taksternes Størrelse angaar, Bestemmelsen i § 5, som det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange omtalte, hvorefter der kan ydes Hjælp af Hjelpekassen. Forbudet i Loven af 1913 og i den københavnske Lov af 1921 mod at yde saadan Hjelpekassehjælp til de alderdomsunderstøttede ophæves; men i Bemærkningerne til § 5 staar der, at det skal kun finde Sted i Sygdomstilfælde eller under lignende særlige Omstændigheder, og det er vel ogsaa den rigtige Fortolkning af Hensigten med § 5. Thi hvis Hjelpekassen udenvidere kunde supplere Aldersrenten op, vender vi tilbage til det frie Skøn i en anden Form, ganske vist under det for Kommunerne meget uheldige Forhold, at medens de af Alderdomshjælpen faar Halvdelen refunderet af Statskassen, faar de kun $\frac{1}{3}$ refunderet af Hjelpekassehjælpen. Ja, den højtærede Indenrigsminister har tilmed forleden paa Mødet i Købstadforeningen stillet i Udsigt, at han til Foraaret vilde søge gennemført et Lovforslag, der fikserede Statens Tilskud til Hjelpekasserne. Kommunerne vil altsaa være økonomisk meget uheldigt tjente dermed. Men det kan jo heller ikke være Meninger, at det skal være en Beføjelse til almindelig Opsupplering af en for kneben Aldersrente . . . Den højtærede Minister ryster paa Hovedet. Bemærkningerne til § 5 er altsaa den autentiske Fortolkning af selve Lovforslagets Tekst.